

za přítomnosti: „BMF Port Burgas“ EAD

Výrok

- 1) Článek 2 body 3 a 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/72/ES ze dne 13. července 2009 o společných pravidlech pro vnitřní trh s elektřinou a o zrušení směrnice 2003/54/ES musí být vykládán v tomto smyslu:
  - že nebrání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je úprava dotčená ve věci v původním řízení, která stanoví, že transformace elektrického napětí pro umožnění přechodu z vysokého napětí na střední napětí spadá do činnosti přenosové soustavy elektřiny,
  - že naproti tomu brání takové právní úpravě, která definuje pojmy „přenosová soustava a distribuční soustava elektřiny“ nejen na základě kritéria úrovně napětí, ale i kritéria vlastnictví aktiv používaných pro výkon činností přenosu a distribuce elektřiny.
  - Tímto výkladem však není dotčeno použití čl. 17 odst. 1 písm. a) uvedené směrnice, podle něhož musí být nezávislý provozovatel přenosové soustavy vlastníkem této soustavy, a dále právo členských států uložit provozovateli distribuční soustavy povinnost, aby byl vlastníkem této soustavy, pokud – a to musí ověřit předkládající soud – tato podmínka neohrožuje dosažení cílů sledovaných touto směrnicí, zejména tím, že vyjímá tuto soustavu z povinnosti dodržovat pravidla, která se na ni vztahují v souladu s touto směrnicí.
- 2) Směrnice 2009/72, konkrétně její čl. 2 body 3 až 6 a její čl. 32 odst. 1, musí být vykládána v tom smyslu, že uživatel, který je připojen k elektroenergetické soustavě na úrovni zařízení středního napětí, nemusí být nutně považován za zákazníka provozovatele distribuční soustavy elektřiny, který je držitelem výhradní licence pro distribuci elektřiny na dotčeném území, bez ohledu na smluvní vztahy mezi tímto uživatelem a provozovatelem přenosové soustavy elektřiny, neboť takový uživatel může být považován za zákazníka přenosové soustavy elektřiny, pokud je připojen k zařízení středního napětí, které je součástí elektrické rozvodny, jejíž činnost transformace elektrického napětí k umožnění přechodu z vysokého napětí na střední napětí spadá pod činnost této soustavy, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

(¹) Úř. věst. C 123, 9.4.2018.

Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 15. října 2019 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg - Německo) – Výkon evropského zatýkacího rozkazu vydaného na Dumitru-Tudora Dorobanta

(Věc C-128/18) (¹)

(„Řízení o předběžné otázce – Policejní a justiční spolupráce v trestních věcech – Rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV – Evropský zatýkací rozkaz – Důvody pro odmítnutí výkonu – Článek 4 Listiny základních práv Evropské unie – Zákaz nelidského či ponižujícího zacházení – Vězeňské podmínky ve vystavujícím členském státě – Posouzení vykonávajícím justičním orgánem – Kritéria“)

(2019/C 423/07)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg

Účastník původního řízení

Dumitru-Tudor Dorobantu

Výrok

Článek 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy, ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009, ve spojení s článkem 4 Listiny základních práv Evropské unie, musí být vykládán v tom smyslu, že má-li vykonávající justiční orgán k dispozici objektivní, spolehlivé, přesné a řádně aktualizované údaje svědčící o existenci systémových či celoplošných nedostatků ve vězeňských podmínkách vězeňských zařízení vystavujícího členského státu, je povinen – pro účely posouzení otázky, zda jsou dány vážné a prokazatelné důvody se domnívat, že osoba, na niž je vydán evropský zatýkací rozkaz, bude po svém předání do tohoto členského státu vystavena skutečnému nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu tohoto článku 4 – zohlednit veškeré relevantní materiální stránky vězeňských podmínek ve vězeňském zařízení, ve kterém má být tato osoba konkrétně umístěna, jako jsou disponibilní osobní prostor na vězněnou osobu v cele tohoto zařízení, sanitární podmínky a míra volného pohybu vězněné osoby v tomto zařízení. Toto posouzení se neomezuje pouze na kontrolu zjevných nedostatků. Pro účely takového posouzení si musí vykonávající justiční orgán vyžádat od vystavujícího justičního orgánu informace, které považuje za potřebné, a ujištění poskytnutá posledně uvedeným orgánem musí v zásadě považovat za důvěryhodná, neexistují-li konkrétní skutečnosti umožňující usuzovat na to, že vězeňské podmínky jsou v rozporu s článkem 4 Listiny základních práv.

Co se konkrétně týče disponibilního osobního prostoru na vězněnou osobu, musí vykonávající justiční orgán vzhledem k tomu, že v unijním právu za současného stavu scházejí příslušné minimální normy, zohlednit minimální požadavky vyplývající z článku 3 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950, tak jak je vykládán Evropským soudem pro lidská práva. Pro účely výpočtu tohoto disponibilního prostoru se do něj nezahrne prostor, který zabírají sanitární zařízení, zatímco prostor, který zabírá nábytek, se do něj zahrne. Vězněným osobám však musí být zachována možnost obvyklého pohybu v cele.

Vykonávající justiční orgán nemůže vyloučit existenci skutečného nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení z pouhého důvodu, že má dotyčná osoba ve vystavujícím členském státě k dispozici prostředek právní ochrany, který jí umožňuje napadnout podmínky, za nichž je vězněna, nebo že v tomto členském státě existují legislativní či strukturální opatření určená k posílení kontroly vězeňských podmínek.

Konstatuje-li uvedený orgán, že jsou dány vážné a prokazatelné důvody se domnívat, že bude dotyčná osoba po svém předání do vystavujícího členského státu vystavena takovému nebezpečí z důvodu vězeňských podmínek panujících ve vězeňském zařízení, do kterého má být konkrétně umístěna, nelze toto konstatování poměřovat – pro účely rozhodnutí o takovém předání – se zájmy zohledněnými v úvahách o účinnosti soudní spolupráce v trestních věcech a o zásadách vzájemné důvěry a vzájemného uznávání.

(¹) Úř. věst. C 268, 30.7.2018.

Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 7. října 2019 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Court of Appeal - Spojené království) – Safeway Ltd v. Andrew Richard Newton, Safeway Pension Trustees Ltd

(Věc C-171/18) (¹)

(„Řízení o předběžné otázce – Sociální politika – Článek 119 Smlouvy o ES (nyní po změně článek 141 ES) – Pracovníci a pracovnice – Stejná odměna – Soukromý zaměstnanecký penzijní plán – Standardní věk odchodu do důchodu určený v závislosti na pohlaví – Datum přijetí opatření, kterými je obnoveno rovné zacházení – Retroaktivní sjednocení důchodového věku na úroveň, která platila pro dříve znevýhodněnou kategorii osob“)

(2019/C 423/08)

Jednací jazyk: angličtina

Předkládající soud

Court of Appeal